

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У. 5554/12
10.07.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа за пружање интернет услуга и информација "АА" д.о.о, ..., ..., чији је правни следбеник Друштво за телекомуникације "ББ" д.о.о, ..., ..., које заступају пуномоћници Горан Цветковић и Јелена Јовичић, адвокати из Београда, Кнез Михаилова 7/IV, против тужене Републике Србије, Републичке Агенције за телекомуникације - РАТЕЛ, чији је правни следбеник Републичка агенција за електронске комуникације, Београд, Вишњићева бр. 8, ради поништаја решења број: 1-02-416-751/08 од 12.12.2008. године, у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 422/11 од 09.03.2012. године, у предмету утврђивања висине накнаде за коришћење радио-фреквенције, у нејавној седници већа одржаној дана 10.07.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Управног одбора Републичке Агенције за телекомуникације број: 1-02-416-751/08 од 12.12.2008. године.

Образложење

Пресудом Управног суда 11 У. 7536/10 (2009) од 16.06.2011. године одбијена је тужба тужиоца изјављена против тужене Републике Србије, Републичке агенције за телекомуникације - РАТЕЛ, ради поништаја решења број: 1-02-416-751/08 од 12.12.2008. године. Наведеним решењем тужене утврђује се Предузећу за пружање интернет услуга и информација "АА" д.о.о. из ..., ..., чији је правни следбеник Друштво за телекомуникације "ББ" д.о.о, ..., ..., накнада за коришћење радио-фреквенција у фреквенцијском опсегу 3400-3600 MHz и то за периоде и у износима ближе означеним у диспозитиву тог решења, са обавезом уплате укупног износа накнаде од 9.285.245,90 динара, у року од 30 дана од дана

достављања решења. Истим решењем тужилац је упозорен да неплаћање, односно неблаговремено плаћање утврђеног износа накнаде из диспозитива тог решења има за последицу покретање поступка одузимања дозволе за радио-станицу, обрачунавање законом прописане камате, и покретање поступка извршења судским путем, као и да је то решење коначно.

Против наведене пресуде Управног суда правни следбеник тужиоца је поднео захтев за преиспитивање судске одлуке Врховном касационом суду Републике Србије.

Поступајући по наведеном захтеву Врховни касациони суд је пресудом Узп 422/11 од 09.03.2012. године уважио захтев подносиоца захтева Друштва за телекомуникације "ББ" д.о.о. ..., као правног следбеника тужиоца Предузећа за пружање интернет услуга и информација "АА" д.о.о. из ... и укинуо пресуду Управног суда 11 У. 7536/10 (2009) од 16.06.2011. године и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање.

Према образложењу пресуде Врховног касационог суда Узп 422/11 од 09.03.2012. године наведеном одлуком Управног суда од 16.06.2011. године повређен је закон на штету подносиоца захтева са којих разлога је пресуду ваљало укинути и предмет вратити Управном суду на поновно одлучивање. Дајући разлоге за овакву одлуку Врховни касациони суд је навео да је оцењујући законитост побијане пресуде нашао да је Управни суд у разлозима датим за донету одлуку прихватио све наводе дате у образложењу оспореног решења и одговора на тужбу поднету против тог решења, а да се при томе није одредио по питању каква је правна природа раније стеченог права тужиоца, након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама, а на коју повреду и пропуст органа је тужилац у тужби основано указивао. Осим наведеног Врховни касациони суд је указао и на то да је Управни суд у образложењу побијане пресуде као правилан, прихватио закључак тужене да одобрење и лиценца представљају две различите категорије, да лиценца у смислу одредбе члана 33. став 4. Закона о телекомуникацијама није постојала у време важења претходног закона по коме је лиценцу издавала Влада Републике Србије, те како је неспорно да је тужиоцу одобрење за коришћење радио-фреквенције издало надлежно министарство, које није било надлежно да издаје лиценце, то се предметна одобрења, у смислу наведеног закона, не могу сматрати лиценцама", иако овакви чињенични закључци нису наведени у образложењу оспореног решења. У вези са тим Врховни касациони суд је оценио да је на наведени начин Управни суд повредио одредбе чл. 1. и 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени

лист СРЈ", бр. 46/96), на основу ког закона је суд у том спору поступао управо тиме што је, одлучујући о законитости оспореног решења, у побијаној пресуди изразио чињенични закључак, какав није садржан у образложењу оспореног решења, а који се односи на правну природу стечених дозвола за радио-станице, које питање је иначе од битног утицаја на правилно решење те управне ствари. Са наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву наведене пресуде и предмет вратио Управном суду на поновни поступак и одлуку.

Предмет у коме је донета побијана пресуда Управног суда, Управни суд је преузео као нерешени предмет Врховног суда У. 1527/09, дана 01.01.2010. године, сагласно одредби члана 29. у вези са одредбом чл. 90. став 1. и чл. 98. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09).

Решавајући овај управни спор, а у извршењу пресуде Врховног касационог суда, на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), који се сагласно одредби члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), има применити у предметном случају и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 39. став 1. тог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао:

тужба је основана.

Наиме, из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је дана 31.10.2003. године, Министарство саобраћаја и телекомуникација Републике Србије, на основу одредбе члана 69. Закона о системима веза ("Службени лист СФРЈ", бр. 41/88 ... 29/90, "Службени лист СРЈ", бр. 34/92 ... 28/96 и "Службени лист СЦГ", бр. 1/03), тужиоцу издало дозволу за радио-станицу у фреквенцијском опсегу 3400-3600 MHz, са роком важења дозволе од 10 година и то од 31.10.2003. до 31.10.2013. године, као и то да је Министарство за капиталне инвестиције Републике Србије дана 07.07.2004. године тужиоцу издало у складу са истим законом шест дозвола ближе означених по броју у образложењу оспореног решења са роком важења дозвола од 10 година и то од 07.07.2004. до 07.07.2014. године. По оцени тужене, на основу наведених дозвола тужилац је сагласно одредби чл. 65. став 5. Закона о телекомуникацијама ("Службени гласник РС", бр. 44/03 и 36/06), стекао право да користи радио-фреквенције у опсегу наведеном у дозволама. У образложењу оспореног решења

тужени орган се позвао и на одредбу члана 72. став 4. истог закона којом је прописано да корисник радио-станице плаћа накнаду за коришћење радио-фреквенције, по правилу једном годишње, по ком основу је, а сагласно Правилнику о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција ("Службени гласник РС", бр. 8/06), тужиоцу утврђена предметна обавеза. У образложењу оспореног решења такође је наведено да је тужиоцу омогућено учешће у поступку с обзиром да му је тужена дана 02.09.2008. године, упутила Обавештење о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција за радио-станицу у WLL радио-мрежи у опсегу 3,4 - 3,6 GHz са саставним елементима обрачуна износа накнаде и то за период од 04.02.2006. до 31.12.2008. године, у укупно обрачунатом износу од 48.789.041,00 динара, у вези са којим обавештењем се тужилац изјаснио дана 08.09.2008. године, након чега је тужена извршила нов обрачун висине годишње накнаде, приказан у образложењу оспореног решења, а који укупно за период од 04.02.2006. до 31.12.2008. године износи 9.285.245,90 динара. Ценећи наводе тужиоца, изнете у наведеном изјашњењу од 08.09.2008. године, који обавезу плаћања накнаде за коришћење радио-фреквенције доводе у везу само под условом да Агенција замени постојеће дозволе за радио-станице, сагласно члану 106. закона, тужена је оценила као неосноване. У вези са тим у образложењу оспореног решења наведено је да се захтев тужиоца од 18.04.2006. године за замену дозвола за радио-станице има сматрати захтевом за издавање нове лиценце о коме ће агенција одлучивати након доношења општег акта надлежног министарства, а док се не стекну законски услови за напред наведено поступање, постојеће дозволе за радио-станице наведене у ставу један тог образложења сматраће се дозволама које су на снази и њихов корисник, у овом случају тужилац у обавези је да, сагласно члану 42. ст. 4, 5. и 6. закона плаћа годишњу накнаду за коришћење радио-фреквенције и то у висини коју утврђује Агенција у складу са напред наведеним правилником који се примењује од 04.02.2006. године.

Поступајући на напред наведени начин по оцени суда тужена је повредила пре свега одредбе чл. 8. и 10. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), којима су утврђена начела управног поступка, и сагласно којима је управни орган дужан да у поступку утврди правилно и потпуно све чињенице и околности које су од значаја за доношење законитог и правилног решења, а да овлашћено службено лице одлучује по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане.

У проведеном поступку међутим тужена није утврдила релевантне чињенице и

извела чињенични закључак у вези правне природе стечених дозвола за радио-станице, а које питање је од битног утицаја на правилно решење ове правне ствари. У образложењу оспореног решења тужена није ценила примедбе тужиоца у вези са његовим правним статусом, односно у вези са правном природом раније стеченог права по основу Закона о системима веза, а након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама. По оцени суда тужена је била дужна да има у виду и прелазне и завршне одредбе Закона о телекомуникацијама из чл. 106. и 107. тог закона. Ово са разлога што је утврђивање правног статуса тужиоца, по оцени суда, питање од битног утицаја за доношење правилне одлуке у вези са плаћањем накнаде за коришћење радио-фреквенције, а посебно са разлога, што је тужилац у свом изјашњењу од 08.09.2008. године указао туженој на обавезу да поступи у складу са одредбом члана 106. Закона о телекомуникацијама у вези са захтевом и ургенцијом тужиоца да се постојеће дозволе замене новим.

Имајући у виду наведене пропусте, по оцени суда повређена је и одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, а које повреде све заједно представљају повреде закона на штету тужиоца. У списима предмета које је тужена доставила суду не налази се ни записник о већању и гласању, сачињен у смислу члана 69 ЗУП-а, као доказ о саставу и начину решавања колегијалног органа у овој правној ствари.

Са напред наведених разлога, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде на основу одредбе чл. 41. став 2. у вези чл. 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), с тим што су примедбе и правно схватање суда изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган, у смислу одредбе члана 61. наведеног закона, који се примењује сагласно одредби члана 77. став 1. Закона о управни споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.07.2014. године, 17 У. 5554/12

Записничар,
Снежана Вујачић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉК/РР